

dokázati, že má zvláštní právní zájem na tom, aby její právo bylo co nejdříve zjištěno soudním rozhodnutím přes to, že může žalovati o plnění (srv. rozh. č. 4498, 6015, 10155, 10233, 10331, 10942, 11150 a 12000 Sb. n. s.). To se však nestalo a jest proto pouhá samostatná určovací žaloba nepřipustná a bylo ji z toho důvodu zamítnouti. Pokud žalobkyně opírala svůj nárok také o zástavní právo (§ 1101 obč. zák.), uplatňovala tím oddělnou pohledávku, která podle § 12 konk. ř. není prohlášením konkursu dotčena, nikoliv tedy konkursní pohledávku podle § 105, odst. 3, konk. ř. a platí o ní tím spíše obdobně to, co bylo právě vyloženo.

Čís. 16133.

V exekučním řízení odloženém podle § 9 vlád. nař. č. 77/1936 lze pokračovati zejména za předpokladů vytčených v § 7 řeč. vlád. nař.

(Rozh. ze dne 25. května 1937, R II 200/37.)

Vymáhající věřitel navrhl, aby bylo pokračováno v odloženém dražebním řízení, týkajícím se nucené dražby nemovitosti povinného. **Exekuční soud zamítl návrh. Důvody:** Důvody uvedené vymáhajícím věřitelem v návrhu na pokračování v exekuci — obzvláště ve smyslu § 7 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. — neobstojí. Jak bylo šetřením zjištěno, nestaly se žádné změny ani v příčině živnosti povinného, ani co do znehodnocení jeho nemovitosti. Skutečnosti v tom směru uváděné vymáhajícím věřitelem nevznikly za exekučního řízení, nýbrž byly již zde před povolením exekuce, o níž jde, tedy před 16. září 1935. **Rekursní soud** nařídil prvému soudu, aby pokračoval v dražebním řízení. **Důvody:** Návrh na pokračování v dražebním řízení byl podán dne 14. listopadu 1936, tedy za účinnosti vládního nařízení ze dne 31. března 1936, č. 77 Sb. z. a n., jež dopouští odklady exekuci v míře omezenější, než tomu bylo podle zákona č. 34/1934 Sb. z. a n., vlád. nař. č. 142/1934 Sb. z. a n. a nařízení je prodlužujících. V § 1 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. je vytýčen okruh věcí, u nichž je v exekučních věcech proti nezaměstnaným možný odklad exekuce prodejem (dražbou), takže při všech ostatních věcech bude míti exekuce proti nezaměstnanému volný průchod. Podle § 1 č. 1 řeč. vlád. nař. jde o věci, které přímo slouží k ukojování přiměřených nutných potřeb nezaměstnaného a osob, které proti němu mají zákonný nárok na výživu. Při rozhodování, zda jde o věci uvedené v dotčeném § 1 č. 1, nelze pustiti se zřetele, že se tu stanoví požadavek, aby věci sloužily přímo k uspokojení přiměřených nutných potřeb dlužníka. Ten požadavek tu není splněn, poněvadž povinný bydlí v Č. T. a nikoli v H., kde jsou reality do dražby dané, a ze spisu vychází najevo, že jenom výtěžek z těchto realit, a nikoli přímo reality slouží k ukojování přiměřených nutných potřeb dlužníkových. Bylo proto rekursu vyhověno a usnesení v odpor vzaté změněno, jak se stalo, aniž bylo třeba obíratí se dalšími vývody rekursu.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

V souzeném případě byla odložena dražba dlužníkůvých nemovitostí podle ustanovení zák. č. 34/1934 a vlád. nař. č. 260/1934 Sb. z. a n. usnesením prvního soudu ze dne 10. ledna 1936, jež bylo potvrzeno usnesením rekursního soudu ze dne 31. března 1936. Platí tedy o tomto odkladu ustanovení § 25 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n., to jest dražba byla odložena s právními následky podle ustanovení zák. č. 34/1934 a vlád. nař. č. 260/1934 Sb. z. a n. na dobu po 30. září 1936. Podle ustanovení § 9 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. zůstávají odklady exekucí podle §§ 25 a 26 vlád. nař. č. 251/1935 Sb. z. a n. nedotčeny. Tím však není řečeno, že by v takto odloženém dražebním řízení nemohlo býti pokračováno, neboť v § 9 se dále stanoví: »dojde-li však k pokračování v exekucích podle těchto ustanovení nebo v exekucích podle § 28 téhož vlád. nařízení odložených, budiž užito ustanovení předcházejících paragrafů«, z čehož plyne, že k pokračování v takto odloženém dražebním řízení může dojít a že jest pak užiti ustanovení předcházejících paragrafů vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., tedy i ustanovení § 7, na které se vymáhající věřitelka ve svém návrhu na pokračování v exekuci odvolala. Prvý soud tudíž právem přihlížel k údajům návrhu vymáhající věřitelky na pokračování dražebního řízení ze dne 14. listopadu 1936, opírajícího se o ustanovení § 7 řeč. vlád. nař., a v té příčině také potřebné šetření provedl. Nejsou proto odůvodněny vývody odvolacího rekursu, že ustanovení uvedeného vládního nařízení nemají tu významu. Vývodům dovolacího rekursu jest však přisvědčiti potud, že se rekursní soud neměl zabývatí otázkou, zda jde v souzeném případě o věci uvedené v § 1 uved. vlád. nař. a zda je po té stránce splněn požadavek § 1 řeč. nař. pro povolení odkladu dražby, poněvadž o odklad dražby tu nešlo, nýbrž naopak o pokračování v odloženém dražebním řízení. Poněvadž rekursní soud, vycházející z nesprávného právního názoru na věc, se vývody rekursu nezabýval a usnesení prvního soudu nepřezkoumal ani v příčině zamítnutí návrhu na pokračování z důvodu § 7 vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., ani v příčině dalších výtek rekursu, bylo dovolacímu rekursu vyhověti:

Čís. 16134.

K úrokům nebo k příslušenství knihovně zajištěné pohledávky lze nabýti exekučního zástavního (nadzástavního) práva jen vkladem zástavního (nadzástavního) práva podle § 310, odst. 1, ex. ř.

Nemá-li povinný podle knihovního lustra knihovně zajištěné pohledávky, jest zamítnouti návrh na exekuci zabavením úroků z pohledávky podle tvrzení vymáhajícího věřitele knihovně zajištěné.

(Rozh. ze dne 25. května 1937, R II 224/37.)

Exekuční soud povolil vymáhajícímu věřiteli k dobytí jeho vykonatelné pohledávky 961 Kč 10 h s přísl. exekuci zabavením a příkázáním nároku na pobírání úroků z knihovně zajištěné pohledávky